

Valdemar Sejer.

V. S. Ingemann.
(Fortset.)

„Forstær sig, forstær sig! dit Ønske skal jeg visse lig opfylde!“ — svarede Bispen og betempe, saa godt han kunde, sin Frygt og Utaalmodighed. „Sag stude dog haabe, du ikke er kommen hid, for at gøre dit Testament over Hals og Hoved!“ — tilføjede han i en næsten vred Tone. — „Gud lønne dig dog evig for dette Stykke Arbejde!“ — vedblev han inderlig bevæget, idet han betragtede Bogen — „det skal glæde danske Hjerter, saa længe der er danske Mænd til.“ Dermed lagde han Bogen høflig under Laas og Luffe i sit Melisvæskab. „Du nu til Seng!“ her er ingen Tid til at være bled om Hjertet.“ Derpaa tog han kraftig selv den syge i sine Arme, løstede ham op af Stolen og mere bar end fulgte ham til det høflig beredte Leje i Al-toben.

Med største Al var tulle Mester Gregor allerede kom-men. Det var en lille, vims Mand i en fiv Starlagen-skjortel med store, udstaende Sidelommer. Han undersøgte med vigtig Mine den syges Puls og rystede betænkelig paa Hovedet, medens han med en vidløftig Strøm af latinste Skunfjord og thylbladet donst tral sine Instrumenter ud af Lommerne og paastod, at en øjeblikkelig Aareladning var nødvendig. Hvor sig Soro var, rystede han dog paa Ho-vedet og gjorde en fortrædelig Mine, hver Gang en latinst Bommert sturede i hans Øren! og da Mester Gregor ved-blev at udtrække sin Lærdom om Aareladningsteorien og syntes derover rent at glemme den syge, bragte han snart Bisp Peders Utaalmodighed og Urolighed til det højeste.

„Stal og maa han aarelades straks.“ — raabte Bi-spen — „hvi spilder I da den kostbare Tid med Snat og dræber baade mig og den gode Fader Soro med deres barbariske og utrifselige Latin?“

Endelig blev da ogsaa den syge aareladt og forbun-den, hvorpaa han faldt i en dnb og rolig Søvn. Deraf lovede Mester Gregor sig hans litte Helbredelse, hvis han, vel at mærke, saafnart han vaagne og man nærmede sig ha med en Verbena eller Jernurt i Haanden, paa det første Spørgsmaal til hans Befindende, blot vilde svare, at han befandt sig vel; men svarede den syge da, at han befandt sig ilde, saa var der tun lidt Haab til Liv, for- sitrede den lærde Barber.

„Dum Snat og Dvertro!“ — sagde Bispen ivrig. — „Hil Gud hjælpe, overhæver jeg mig ikke om eders Verbena og alle Hezuerter.“

Mester Gregor beraabte sig forgæves paa sin Princi-pals Autoritet og at det saaledes stod „i den lærde Mester Harpenstrang sin Lægebog.“ Den gode Mester Harpenstrang kunde i dette Stykke være en Gæt som saa mange andre, mente Bispen, og for at staffe den syge Ke- til at sone, traf han den højreslede Mester Gregor ud af Skjæfuen og lod tun sin gamle, tro Tjener Mar-tin blive tilbage tillige med Karl af Rife, som ikke var et bringe fra Skjælejet, men som lovede at være stille som en Mus.

Drengen dampede ogsaa virekelig straks sin stærke og ihdelige Graab; han satte sig tavt paa Gulvet i Altoven ved Foden af Sengen og vovede næppe selv at drage Ande, for at høre om den syge ogsaa aandede. Med stigende Ængsteligthed syntes han at bemærke, at den sovende steds aandede svagere og svagere, og medens gamle Martin had sagt og sultede ved Kaminen, grad Drengen stille og bit-terlig bag Altovetappet uden at give en Lyd fra sig.

Medens Soro slumrede, foer Bisp Peder op og med al Gulvet i den anden Stue i en ivrig Ørberid med Mester Gregor, som han beftjldte for at have udmattet den afkræf-tede Olbing for stærkt med sin Aareladning; han bklagde tillige Mester Harpenstrangs Fraværelse, til saa stor For-nærmelse for hans Vitarus, at Mester Gregor gif vreb bort og bad Bispen selv være Læge, siden han troede at for- staa Kunsten bedre.

Bisp Peder blev næsten altid vred og opfarende, naar han havde en Sorg at læmpe med, som han ikke vilde give efter for, og da gif det altid ud over den første den bedste, han traf paa; men snart fortrød han sin Hestighed, og den, som ved en saadan Vælsighed var bleven fornærmet af ham, var altid vis paa, snart at se Prøver paa hans Hjertensgobhed og kærlege Sindelag.

Medens Bisp Peder endnu gav sin Ængsteligbed for Soro Luft i brede Yringer mod den bortgaaende Mester Gregor, traadte gamle Martin ind til ham og bad ham komme til den syge, som var vaagnet urolig og havde for- langt Striflermaal og Sakrament.

I første Øjeblik syntes Bispen sig sit Ornat, tog de hellige Naademilber i Haanden og gif med dnb Smerte til den lære syge, efter at han først havde befalet Martin at blive udenfor og forbyde alle og enhver Indgangen.

Da Bispen traadte ind i Skjæfuen, syntes Soro at være indslumret igen, og der var dødsstille. Bisp Peder traadte sigte ind i den dunkle Altove, hvor han satte sig ved Hovedgærdet ved Foden af Sengen og bad med soldeoe Hænder, under stille Taarer.

Da aabne Soro sine Øjne og tentde Bispen. „Mit Timeglas er nar ved at urindre“ — begyndte han. — „Jngen svar, forsættlig Vrede betynger mit Hjerte; men bed den forbarrende Gud, for sin forsættede Søns og sin evige Skarligheds Styld, tilgive mig hvad jeg af menneskelig Strøbelighed har syndet i denne Verden! En svar Mis-tante forurulliger mig forunderlig.“ — Jeg tan ikke ds, sø- end jeg har betroet den til eder, under Kirkens hellige og ubrødelige Taushedssegl.“ Her rejste han sig halvt i Lejet og saa ud i Stiken; men da han intet Mennefte blev vaer, lagde han sig betragget tilbage. „Maaste er denne Mis-tante selv en syndig og fordømmelig Tanke“ — vedblev han — „men er den falsk, saa bed Gud tilgive mig den for min Skarligheds Styld til Kongen og Fædrelandet! for Verden har jeg fortiet den; men for Kirkens hellige Domstol maa jeg i min Dødsstund indfæerne — som fjette Knuds hem-melige Morder og vor unge Kong Valdemars giftigste Dødsfjende“ — Han holdt et Øjeblik inde og stirrede stift hen for sig. — „Indstævne“ vedblev han — „anklage maa jeg en Mand, som jeg aldrig har set med Vegetets

stufende Syn — men nys stod han klart for mit indre, ubdragelige Øje — og jeg tror visseelig at kunne kende ham og vidne imod ham paa den yderste Dag, naar den Uret-tens Hemmelighed er mig klar, som jeg nu stinter i sin ræd-somme Dunkelhed — men som truer Danmark og den flore Valdemars Slægt med Forbærelse.“ —

„I forfærd mig!“ afbrød Bispen ham — „er eders Mistanke uden Bevis, saa ti med den og betyng ikke min Sjæl med en Hemmelighed, som tun den alvidende Dom-mer tan ransage!“

„Er Danmarks Lykke og vor unge Konges Liv eder af Vigtighed.“ — vedblev Soro — „saa gru ikke for at høre og bevare en Hemmelighed, som, hvor dunkel og ube-vislig den er, dog maaste kan være eder et Ulykslium i Mø- tet og et Vint af Danmarks gode Land, naar Køben er stor og Hjertet er raadvidt!“ — Nu blev hans Stemme svagere og svagere. Bisp Peder harte underdigen ikke godt, og han anstrængte sig forgæves for at høre og forstaa hvert Ord. Snart tabte ogsaa den døende aldeles Mælet og gav tun ved Tegnet til Kende, at han ønsede Sakramentet og den sidste Salvelse.

Da Bisp Peder havde opfyldt denne sørgelige Vliat, sank Soro med et roligt Smil tilbage i hans Arme og op-gav sin And.

Med dnb Kummer og i pinlig Uvisshed om han havde forstaaet Soros sidste vigtige Ord eller ikke, forlod Bispen sin afsjælede Ven og luffede sig inde i sit Løntammer.

Gamle Martin kunde nu ikke længer holde de unge Kammeter og Soro's andre talrigt forsamlede Venner til- bage; de strømmede betænrede ind til Altoven, hvor de fandt Karl grædende over sin kære Lærers Lig. Gamle Martin havde Medlidensbed med Drengen og fit ham med Magt bragt fra Liget og til Kollighed paa sit Kammer. Saafnart Drengen havde fattet sig, bemærkede Martin med Forundring en vis Bestemthed og hartad mandig Udor i hans Ansigt, som han ikke syntes at have bemærket for en Time siden. Han gjorde ham adskillige Spørgsmaal om hans Familieforhold og Bestemmelse for Fremtiden, hvorpaa Karl gav forte og bestemte Svar, medens han dog syntes at tænke paa noget ganske andet, end hvad der spurgtes ham om.

„Hvor gammel er du?“ — spurgte Martin endelig. — „Du synes mig en del Aeldre, end du ser ud til!“

„Jeg er gammel nok.“ — svarede Karl — „til nu ikke længer at være Barn og til at kunne tie med hvad jeg ikke vil og maa sige.“

„Er du en Hemmelighed af din Alder?“ — spurgte Martin forundret.

„Det var ikke min Mening!“ — svarede Karl. —

„Jeg bliver snart elleve Aar; men jeg har mærket, at man i en Time kan blive aeldre, end i ti Aar, og du skal ikke spørge mig oftere om min Alder! jeg ved maaste dog hvad du aldrig drømte om, hvor gammel du er, og hvad tanke ingen i Danmark ved uden jeg. Sig mig, hører din Herre godt?“

„Han er underdigen noget tungør.“ — Men jeg stude næsten tro, du havde en Strue løs, Dreng! Hvad kan du vide, som ingen ved uden du? og hvad angaar det dig, at min Bisp er lidt tungør? han jog dig vel ud, da han hørte din Herres Striflermaal? du har vel aldrig været saa uforfæmlet og gudsforgaen, at belure din Herre i hans sidste Time?“

Ved disse Martins Ord brast Drengen i Graab; men snart fattede han sig dog igen: „den gode Fader Soro tan vist ikke være vred paa mig derfor!“ — sagde han — „hvad kunde jeg for det? jeg sad der jo ikke for at lure, og ingen sagde mig, det var synligt og gudsforgaent; men naar jeg ser Fader Soro igen hos vor Herre, da skal han se, jeg stude lige saa godt tie som Bispen.“

„Tag dig i Agt, Dreng!“ — udbrod Martin forstræf- tet — „du har været Vidne til et Striflermaal, og er der, som det lader til, Hemmeligheder deri, som angaa Land og Rige, saa tan et Ord derom komme dig dyrt at staa. Kir-ken er ikke at spørge med, og saar min Herre det at vide, tan han maaste blive nødt til at lade dig indespærre i Kloster-fængsel, til du saar Stæg og graat Haar som jeg.“

„Du vil da, ikke fortræde mig?“ — spurgte Karl og be- traagtede den ærlige Martin med et roligt og prøvende Blik. — „Ør det ikke!“ — svarede han til med Kæthed og Be- stemthed — „jeg kan tie; men hvad jeg ved, tan være godt for os alle, naar vor Herre vil give mig Forstand og Lykke.“

Martin betragtede med Forundring den kække, alvor- lige Dreng, som syntes ham at vokse for hans Øjne ved hvert Ord, han sagde. Hvor nysgerrig den gamle end var efter den vigtige Hemmelighed, Drengen enten virkelig vidste eller indbildte sig at vide, vovede han dog ikke at sætte Karls Taushed paa Trøve, men gruede selv for at blive indviet i en Lørdom, som med Rette tun tilhørte Kirken, og som det var Formælselse for nogen Lægmand at vilde udspørge.

„Gat til Seng!“ — sagde han ængstelig — „og bed Kirke og vor Frue bevare din Forstand og din Tunge! Se til, du tan glemme, hvad du nu tanker paa, og blive et Barn igen, som du vist var i Gaar! Naar Børn saar graat Stæg i Svøbet, saa staa Verden ikke længe.“

Dermed gif Martin fra ham og overlod ham til sig selv. Sorgen over hans kære Lærers Død og de vigtige, alvorlige Tønter, der saa pludselig var indtrængte paa ham, havde hartad gjort Karl fremmed og frygtfom for sig selv; siden den forrige Nat, da han vaagede ved Abfal-son's Grav, havde han oplevet saa meget, at han syntes, det maatte være mange Aar siden. Han stod nu forlæst og ene blandt lutter fremmede Mennefter; men han syn-tes ogsaa, han var bleven voksen og myndig og kunde sørge for sig selv; dog var han betymret og ængstelig til Nobe. Tilfids bad han from og inderlig sin Aftenbøn og faldt i Søvn. Da han vaagne, var det hemmelighedsfulde traadt tilbage i hans barnlige Sind, som en dunkel ængste- lig Drøm, og han følte ret levende Sorgen over sin kære Læ-remesters Død, som dog formilbedes ved Tankten om det nye Liv, han nu selv stude begynde.

Bisp Peder holdt sig adskillige Dage indeluffet i sit Løntammer og saa intet Mennefte uden den gamle Tjener, som han i sin dnb Sorg ikke engang foer op imod og stæbte paa.

Den ærlige Martin, som tentde sin Herres Natur, frygtede saare for hans usædvanlige Stillebed og Bemodig- hed og begit ofte en forsættlig Forføelse ved Spørrtningen, dog uden at det derved lykkedes ham at paadrage sig nogen heftig Jrettelse.

„I Dag skal han da begraves, den gamle Kammeter fra Soro!“ — sagde Martin den ottende Dag efter Soro's Død, da han om Morgenen bragte Bispen Allegroden. — „Alle de unge Kammeter vil bære ham; der er stræt Burdom og Wintergrønt over hele Gaden, og her er en Sorg og en Stads, som det kunde være en Bisp, de begrove — og han var jo dog intet andet, end en ringe Striver og Kler.“

„Du dumme, dorste Mennefte!“ — udbrod nu Bispen ivrig og stæbte Allegrodsstaalen om — „har du end ingen Forstand paa hvilken Mand han var, og at en saadan Striver er mer, end ti Bisper, saa tan du vel se paa mig og alle boglære Mænd her i Byen, at vi har mistet en Fader, og at vi sørge over ham, som over en Erkebisp eller en Konge.“

„Paa det Lav!“ — vedblev Martin, som var glad over at se sin kære Herre i Liv og Kraft igen, medens han omhyggelig oprejste den omslødte Tinstaal og reddede hvad han kunde af dens Indhold, — „paa det Lav! I sørger meget mere nu, Hr. Bisp, end da den forrige Erkebisp døde der nede i Søer — hvad var det nu han hed?“

„Abfalon, den store Abfalon!“ — raabte Bisp Peder og stampede — „tolde, sølefseløse Klobd! har du allerede glemt saa stort et Navn? er en stor Mand's Jhutommelse ikke større hos Folket, saa fortjener det, Guds Død! at sode sig ihjel.“

„Ja rigtig, Erkebisp Abfalon“ — svarede Martin rolig, men med Taarer i Øjnene, medens han tørrede det spildte Sl af Bordet med sit Ærme — „da han døde, kaldte I mig dog den første Dag en Klobd; men nu varedet det hele otte inden I kunde hufte, at jeg var en dum og haard- hjertet Klobderjan, blot fordi hans Strider er død.“

„Gamle, ærlige Martin!“ — sagde Bispen nu rørt og trakte ham i Haanden — „jeg ser nok, hvor du vil hen; du tender mig vil heller se mig sarme, end sørge. Naar jeg talder dig dorst og sølefsøs, gjorde jeg dig skammelig Kler. Nu, velan da! — du har Klet! jeg skal ikke sidde længer her med Hovedet mod Jorden og lade mig lue af en ærtesløs, dræbende Sorg; jeg vil opløste mit Hoved og give Hjertet Luft ved hans Grav. Jfor mig mit Ornat! Jeg vil tale til Danmarks Folk ved den store Soro's Grav! jeg vil prise Gud for hvad han gav os i ham og ikke lægge Hænderne i Stødet! — Herren gav, Herren tog — Herrens Navn være lovet!“

Det var den sidste Dag i Aaret. En tæt Frosttaage saa over Byen, og det var ved Middagstid næsten duntelt som ved Kvæld. Domkirkens store Vigtlofte ringede. Por-ten til Bispegaarden aabnedes, og med Krumstaven i Haan- den gif Bisp Peder, stille og høstidelig, i Spidsen for Klob- lide Bns samtlige Præster og Ordensbrødre og anførte det store Vigtloft til Kirken. Kvinder og Børn stode nysgerrige i Vinduer og Døre; mange Tilstuere bklagede vel tun, at Taagen skjulte dem Pragten og Stadsen, og at Hællerne brændte saa mat; men mange fremmede Øjne bleve dog vaade ved Synet af Bisp Peders og de unge Kammeters store Vedbrøvelse. Vaade unge og gamle trængte sig frem, for at tage den kære Byrde fra de andre, og mangen Ven af den herlige Soro gif, mere nedtynget af Sorgen, end af Byrden, under hans Vigaare. I Kirken talde Bisp Pe- der fra Skjæleret et kraftigt Ord til den kære dødes Pris og Jhutommelse; men snart kvalte Taarerne hans kraftige Stemme, og han gav Tegnet med Bispehaften til Aordren- gene, at de stude istemme med sædvanlige Requiem (Vøn- Salmen for Sjælens Hvile).

I Kirkegangen var Ligtisten nedhisset, og en liden Sten med en latinst Indskrift, som Bisp Peder havde for- fattet, var lagt over Graven.* Vigtloftet drog ud af Kir-ken i stille Sorg; de nysgerrige og deltagende Tilstuere ad- spredte sig. Endnu stod tun i den dunkle Kirkegang en næsten halvvoxen Dreng med gule Vokter, i en lang, sort Kappe og med en udfult Jakkert i den nedsegne Haand. Det var Karl af Rife, som endnu grad tavt og stille ved Soro's Grav. Endelig tørrede han Taarerne af sine Øjne, blaa Øjne, knælede ved Graven og gav fit Hjerte Luft i ihdelige Væner. Styrtet og lettet om Hjertet, rejste han sig, lod den slutte Jakkert ligge paa Kirkegulvet og vendte sig forat gaa ud af Kirken; da studebe han og saa med Forbavelse, at han ikke var ene. En gammel, troget Mand, med en Krykkestav under Armen, stod for ham i en fremmed, sort Dragt med bagvendt ombundet Stødestind og en liden Hørlngate i Bæltet; hans Ansigt var gultet og rynket, og hans stirrende Øjne vare malle som Hornet i hans Øghe.

„Tand for Tunge, Dreng! selv naar du beber!“ — hvøfede han truedende og holdt Fingeren for Munden: — „had han, som ligger der.“ — han pegede paa Graven — „ikke havde Magt til at stride i sin Bog, det er nu strevet i en kære Bog; men den skal ikke aabnes før den sidste Ba- sun sprænger Gravene. Gat du din Vej lige frem! se hvert- ten til højre eller venstre! vær tavst med de døde og tro mod de levende! — Stet er stet — og hvad der staa i Stjer- nerne, det kan dog hverten levende eller døde forhindre.“

Forfærdet, troede Karl i den truedende Olbing at se hin besynderlige Bjergmand, Soro havde talt om til Erke- bispnen og Broder Gunnar hin Aften, da Drengen sad paa Bønkamlen under Bordet i Soro's Celle. Hvad han den Gang tun flugtigt havde bemærket, var nylig traadt langt klarere og ansvuelligere frem for hans Sjæl, da han dag Altovetappet havde hørt hint hemmelige Striflermaal. Han havde slaaet Øjnene til Jorden af Gru for den gamle's stirrende Blik. Den høfe, lallende Stemme klang endnu i hans Øren; men da han atter hævdede sine Øjne for at se, om den gamle stod der endnu, saa han ham gaa ud af Kirkegangen med sin Krykkestav. Karl tog nu Mod til sig og gif selv ud af Kirken, for at indhente ham; men han kunde i den stærke Taage ingensteds øjne ham, og han syn-tes lettere om Hjertet ved ikke at se ham mere. Det var ham nu ogsaa som den gamle's Ord havde lettet en Star fra hans Hjerte, og at han nu frit kunde vandre ud i Ver- den og glemme det hemmelighedsfulde, som saa forstyr- rende havde grebet ind i hans sorgløse Barndomsliv.

Semte Kapitel.

Uden at vide hvad han stude foretage sig eller hvorfhen han stude vandre i den fremmede Verden, gif nu Karl efter den gamle's Anvisning sin Vej lige frem og saa i egentlig Belydning hverten til højre eller venstre. Han gif Bispe- gaarden og Kapitelhuset forbi, hvor ingen i disse Soro's Dage havde lagt synberlig Mærke til ham, uden gamle Martin, som havde sørget for hans daglige Nødtørft, og en ung Kammeter, som havde laant ham den sorte Kappe, han bar. Ved Kapitelhuset tilbagegav han efter Løfte Kappen til Portneren, og rystende af Kulde i sin korte, blaa Trøje, gif han videre frem i den flore, fremmede By, dog uden at glæde sig som før over al dens Tummel og Hærlighed. Taagen havde imidlertid afspredt sig, og det var blevet muntert, klart Frostvejr. Ved et stort, hvidt Hus med tolv Apostles Villeder paa Stolperne, lige over for Thing- huset med Byens Vaaben, som han straks ved sin Antomst havde lagt Mærke til, saa han paa Stentrappen en lille, prægtig kladt Pige med dejlige mørkeblaa Øjne og gul- brune Vokter, som staf frem under den Gyldenstyktes Hue. Hun syntes ikke aeldre, end fire Aar, og havde saa fin hvid Hud og var saa stadselig smykket, at Karl standse og troede vist, det maatte være en Prinsesse. En gammel Kone i en simpel, graa Raabe, som syntes at være det for- nemme Barn's Fostermoder eller Amme stod i Døren og formanede hende, men i en meget eftergivende Tone, til at komme ind og ikke sidde længer der paa den solde Trappe i Blæsten. Men den lille Pige var altfor spselst med sin Leg til at agte derpaa; hun bad stille og glad med det lille Gyldenstyktes Skær fuldt af Burdom og Wintergrønt, som hun havde opamlet paa Gaden, hvor Vigtloget var draget forbi. Hun mærkede intet til Kulden i sin varme Starla- gens Trøje, som var fort med fint Løtattefænde. De smaa Rødhjeter om Barnets Hals og de guldbærende Sto paa de nydelige Smaafødder havde draget en flot nysgerrige Tiggerbørn omkring hende, til hvulke hun ej alene udbelte de smaa Uretloste og Kranse, hun havde bundet af Bur- dom og Wintergrønt, men som hun nu ogsaa begyndte at udfiske sine Perler og Barne-Smider iblandt, uden at be- tyrmre sig om den gamle Fostermoders sagnetmøge Trufel med at vilde gifte det til hendes Fader.

„Det bliver den gamle Fader ikke vred for; han gifet mig nok noget Legetøj igen!“ — sagde den lille Pige.

„Men din nye Fader, din rigtige Fader“ — indbendte Fostermoderen.

„Na, hvad!“ — afbrød Barnet hende — „han er vel heller ikke saa slem!“ — og nu gjorde hun Mine til at vilde spande Guldbænderne af sine Sto for at give dem til en lille Tiggerpige, som beundrede dem; men i det samme fik hun Øje paa Karl, og da den smukke Dreng saa forgræbt og bedrøvet ud, glemte hun alle de andre Børn over ham. Hun rakte ham straks den sidste Uretloft, hun havde, og bad ham komme op med til hendes Fader, saa stude han saa alt, hvad han vilde have, og behøvede aldrig at græde mer. „Kan du da staffe mig en Fader igen?“ spurgte Karl bedrøvet.

„Har du da stet ingen Fader? stalfels Dreng!“ — svarede Barnet — „saa tom da med mig! for jeg har to; men hvad hedder du?“

„Karl!“

„Nu saa tom da, Karl!“ — bermed sprang hun op og traf ham med sig op ad Stentrappen.

„Men er du forstyrret, Barn! hvad vil du med den fremmede Dreng? var dog fornuftig, lille Jomfru Rig- mor!“ sagde Fostermoderen. Men uden at høre derpaa løb lille Rigmor med Karl ved Haanden ind i en stor, hvalvet Stue med et rødbloget Fodtæppe paa Hølgulvet, og hvor det stærke Blus i Kaminen udbredte en behagelig Varme. I en rummelig Karnap sad der to anseelige Mænd i alvorlig Samtale. Den ene var en tyk, aeldrende Herre i pyntelig Borgertjortel og med et veltilfreds Ansigt; det var den velhaende Borgemeister Vvald; han sad magelig i en rødmalet Guldbladers Lanestol ved et rundt Bord, hvorpaa der stod to massive Sølvbægere og en Vintande. Lige over for ham sad en høj, alvorlig Hiddersmand med sort, studeft Munsflæg og et noget tungsinbdi, men tækt og trikerft Ansigt; det var lille Rigmors Fader, Grev Al- bert af Nordalbingen, Kongens Søstersøn og øverste Hær- fører. Han var vel endnu en ung Mand ikke meget over fire og tyve Aar, men saa ud som han var over de tredive. For to Aar siden var an først slagen til Ridder ved Kon- gens Krøning. En dnb Hjerteforg havde tidlig furet hans høje Pande og bleget hans forsømmede Kinder. For fire Aar siden ved Rigmors Fødsel var nemlig hans unge Hu- stru, den skønne Grevinde Hedevis, død; hun var en Datter af Markgreve Herman af Thyringen og havde i et Aar gjort den unge Grev Albert til den tilfællige Høttemand af Ver- den. Siden hendes Død havde den ungdommelige Munter- hed forladt ham: paa Familielykke syntes han ingen For- bring mere at øjse. Sin moderløse Datter havde han sat i Kost og Pleje hos sin Faders gamle Ven, Borgmeister eller, som han heller kaldte sig, Protosful Vvald i Nostlitz, medens Grev Albert selv satte Krigeræren og Trostab mod fit Land og sin Konge til sit Livs eneste Maal. Som Kong Valdemars Frænde og Vaabenbroder, havde han ogsaa snart vundet det store Navn, han nu allerede besaf, som Danmarks tættefte Ridder og som Grevde af det nylig erob- rede Lønborg (c. Lauenborg); ved Grev Adolphs Under- tvingelse var han nu tillige bleven Statholder af Nordal- bingien. Med Hensyn paa sin fædrene Byrd havde han tilforn ogsaa talbet sig Grevde af Orlamünde; thi hans Fæ- der var den gamle Grev Sigfrid af Orlamünde. Men lige- som Grev Albert paa modrene Side var af ægte dansk Køn- geblod, saaledes syntes ogsaa hans kække Hjerte alene at tilhøre Danmark; han havde affaaet sin aeldre Broder alle Rettigheder til Grevskabet Orlamünde, og siden han havde modtaget Ridderflaget af sin Morbroders Gaand, tilhørte han aldeles Roderlandet og dets hestemøige Konge.

(Fortættas).